

Els rierols d'ira de sempre amb unes gotes de seny

Molts valencians van descobrir l'any passat que al seu país es fa cava, i en presumeixen com de la paella i l'orxata. Malgrat això, el boicot als productes catalans no hi és massa present. Els empresaris demanen que ningú no en faça cas. A les Illes Balears la situació és semblant.

Si vostè visita un supermercat del País Valencià amb la finalitat de comprar una ampolla de cava i es para davant l'aparador en qüestió madurant la millor opció, és possible que una veu li xiuxiuege una escolteta, amb una cantarella que sembla projectar-se des d'ultratumba, acompanyada amb un dit que indica el camí correcte: "Compre aquell d'allà, que és molt bo". Encara ert, vostè mirarà l'espai assenyalat i veurà que es tracta d'un estand de caves valencians. L'ànima que li acaba de recomanar aquell producte entén que compleix una funció salvadora i, trenta anys més jove, ja es revoltava contra "l'imperialisme pancatalanista".

El blaverisme, en definitiva, troba en l'actual situació política –el tripartit, el suport d'ERC a l'executiu de José Luis Rodríguez Zapatero, el debat sobre l'Estatut català...– un brou de cultiu perfecte per a clamar contra Catalunya, i el boicot és, des d'aquest punt de vista, una arma de lluita ben valuosa, en tant que compta amb la complicitat coral de sectors dretans de tot l'estat.

En tot cas, aquest discurs té efectes col·laterals. Com hem vist, hi ha superfícies mitjanes i grans que dediquen un aparador exclusiu –i convenientment destacat– als productes valencians dins de la secció de vins i caves. En un supermercat valencià que organitza "reunions informatives" per fidelitzar clients i clientes, algunes "tutores" remarquen el fet que determinats productes són "cent per cent valencians"; en canvi, si la mercaderia és

catalana, no n'especifiquen la procedència. Una manera, potser innocent, de sensibilitzar gent que probablement no en vol saber res, de boicots. La setmana passada, sense anar més lluny, en un conegut hipermercat –presumptament en el seu centre de Marratxí (Mallorca), tot i que els responsables no volen confirmar-ho–, hi van aparèixer uns cartells amb el logotip de l'empresa que convidaven a visitar la zona dedicada a "estoigs de regal i caves no catalans".

Més preocupant és cridar al boicot amb maquinària pública. Aquest és el cas d'un ordinador del departament de Presidència de la Diputació d'Alacant –que governa el PP amb majoria absoluta–, des del qual s'han enviat desenes de correus electrònics amb la llista de productes que no s'han d'adquirir per la seua procedència catalana. O l'enginyer i cap de servei de la Regidoria de Seguretat de l'Ajuntament d'Alacant –també regit pel PP– que va fer el mateix perquè, diu, li va semblar "enginyós". Al Patronat Municipal de Cultura del consistori ha passat el mateix.

A les Illes, l'any passat, algunes institucions públiques van canviar a última hora el cava català de les seues cistelles de Nadal, i en van posar de balear.

Empresaris contra el boicot. A final de novembre, en un acte públic convocat per la Federació Nacional de Treballadors Autònoms, la Petita i Mitjana Empresa Catalana (Pimec) i l'Empresarial –organització valenciana que aplega el petit comerç– aquestes tres entitats van clamar contra el boicot. El president de les pimes valencianes, el castellanenc José Antonio Galiana, assegura que l'acte es va convocar per mostrar el seu suport a la indústria catalana: "No ens ha d'importar què

Els representants dels empresaris valencians s'han posicionat, en major o menor mesura, contra el boicot als productes catalans. D'esquerra a dreta, José Antonio Gallana, Rafael Ferrando, José Vicente Gonzalez i Juan Roig. Si l'economia catalana es refreda, la valenciana també es constipa.

diguen o facen els polítics, la indústria i el comerç n'han d'estar per damunt, i el boicot no afecta només Catalunya. A l'Olleria, per exemple, fabriquen botelles de cava, i a Extremadura, s'hi fan els suros. Independentment d'això, els catalans són els millors professionals en molts aspectes: jo, que sóc pastisser, hi he comprat molts articles, allà. Els comerciants catalans no en tenen cap culpa." Galiana, però, troba a faltar un posicionament més clar de la patronal valenciana, Cierval, en aquest tema: "No hi han parlat amb la boca prou gran, sobre aquest problema".

Tot i que com a institució no han fet públic cap comunicat, el president de la

Confederació Interprovincial d'Empresaris de la Regió Valenciana (Cierval) —que ahora és vicepresident de la CE-OE—, Rafael Ferrando, apunta a aquest setmanari: "Nosaltres tenim clients i proveïdors catalans. Mantenim una relació perfecta amb ells i continuarem cultivant aquesta bona relació. Des de l'àmbit empresarial no entenem que pugja plantejar-se cap boicot a cap empresa pel fet d'estar instal·lada a Catalunya."

Des de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), òrgan provincial de la Cierval i que tampoc no ha emès cap escrit de rebuig, el seu president, José Vicente Gonzalez, afirma, sense dubtar-ho, que "és preocupant que l'actual debat territorial pugja derivar en tensions i manifestacions d'insolidaritat entre diferents autonomies, i que arriben a produir-se, fins i tot, episodis de discriminació que afecten determinades empreses, productes i serveis per la seua localització geogràfica".

Fa un parell de mesos, quan va ser triat president de l'Institut d'Empresa Familiar, el propietari de Mercadona, Juan Roig, va advertir que "la crispació de l'entorn polític actual propicia que no hi haja un impuls més gran al desenvolupament econòmic". Aquests empresaris, reunits a Tenerife, van mostrar el seu rebuig a tota mena de boicots.

Un peix que es mossega la cua.

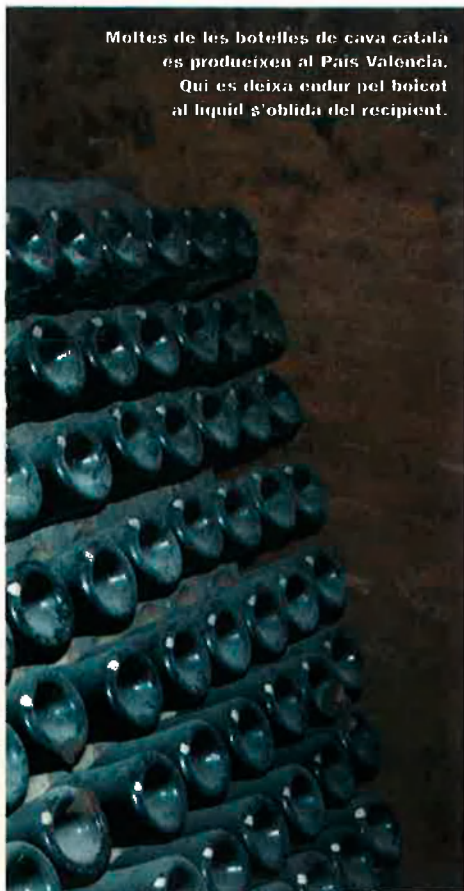
Té raó Galiana quan parla del mal que pot fer a sectors importants de l'economia valenciana un boicot als productes catalans. L'economia és una suma de molts factors, i sovint cada peça prové d'un lloc diferent. Fonts d'una empresa de l'Olleria (Vall d'Albaida) dedicada a

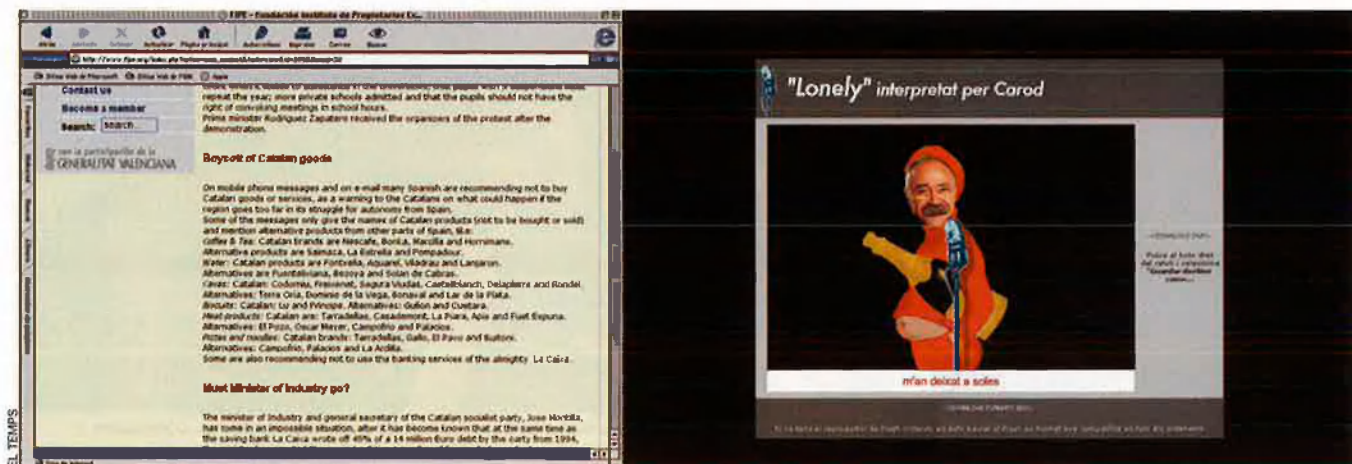
la fabricació d'envasos de vidre asseguren que darrerament han notat una davallada en les vendes d'ampolles de cava, però volen deslligar-ho del boicot als productes catalans. "No n'és el motiu, perquè, de fet, també han baixat les vendes que fem al País Basc o a Madrid, és un problema del sector." En tot cas, animen perquè el consum de cava català augmente: "Ja ens agradaria que vengueren més cava, així nosaltres també vendríem més". Hi ha molts camps més en què les economies catalana i valenciana —i també la balear— s'interrelacionen.

Pel que fa als estalvis, ni La Caixa ni Caixa Catalunya han notat efectes destacables. Si bé n'hi ha hagut que han retirat els seus diners, són casos comptats, molt esporàdics, i no afecten els grans comptes d'aquestes entitats. A banda de Catalunya, el País Valencià i les Illes —juntament amb Andalusia i Madrid— són els grans centres de negoci de totes dues caixes.

Diners públics i boicot. Hem vist que des d'ordinadors d'administracions valencianes —concretament, d'Alacant— s'ha fet un enviament massiu de correus electrònics promocionant el boicot. La connexió entre l'era-ri públic i la propaganda boicotadora té un altre centre d'atenció, i també a les comarques del sud. Allà es troba la seu, des de fa uns anys, de la Fundació Institut de Propietaris Estrangers (FIPE), molt propera al PP—sobretot al seu sector zaplanista—. Tot i que el Consell va anunciar la dissolució de l'entitat, el seu president, el norueg Per Svensson —bon amic de l'alcalde d'Altea, Miguel Ortiz, i del president de la Diputació

Moltes de les botelles de cava català es produeixen al País Valencià. Qui es deixa endur pel boicot al líquid s'oblida del recipient.

A l'esquerra, la web de la FIPE, en què encara apareix el logotip de la Generalitat Valenciana, curiosament al mateix nivell que una llista sobre productes catalans i no catalans. A la dreta, un muntatge que corre per Internet, en què apareix Carod-Rovira, tot sol, amb una ampolla de cava.

d'Alacant, José Joaquín Ripoll-, n'ha constituït una empresa, FIPESA, afegint l'expressió "societat ànima" a l'anterior denominació. En la seua web, enmig del proselitisme conservador, que hi abunda, hi ha una referència explícita al boicot als productes catalans. Al text, que està en anglès, es recomanen marques no catalanes i s'especifiquen les que ho són. Curiosament, a la mateixa altura d'aquesta informació, hi ha el logotip de la Ge-

neralitat Valenciana, precedit de l'expressió "con la participación de la". En unes altres seccions de la pàgina hi ha referències a multitud de llengües de l'estat i s'anatemitza els polítics catalans, en especial ERC, molt en la línia que marca el PP.

Els membres del Consell, això sí, no s'han manifestat mai en favor del boicot. Més aviat han mostrat un respectuós silenci. No van ajudar gaire, però, les exaltades declaracions del conseller

portaveu, Esteban González Pons, que, a les poques hores del famós acte del Correllengua al Camp Nou, el passat 22 d'octubre, va afanyar-se a dir que "el catalanisme fa de la Comunitat Valenciana i les Balears els seus objectius com un dia Alemanya ho va fer de Txecoslovàquia, Àustria i Polònia". El silenci, tot i que enigmàtic, de vegades és, sense dubte, més edificant.

Víctor Maceda

Un any després, el boicot pren cos

L'aprovació de l'Estatut ha desembocat en un triomf evident del boicot als productes catalans a Madrid. Al principi ningú no el reconeixia, però ja és innegable en tots els centres comercials.

El boicot als productes catalans comença, per als madrilenys, a Fresno (Estats Units). El 24 de novembre de 2004 una convulsa assemblea de la Federació Internacional de Patinatge –que al cap d'uns mesos la justícia esportiva titllaria d'autèntica tupinada– negava l'admissió provisional a la Federació Catalana de Patinatge i, per tant, barrava el pas a l'oficialitat a la selecció nacional d'hoquei patins, que havia obtingut plaça al mundial absolut guanyant el mundial B de Macau.

La decisió esportiva, cuinada per la diplomàcia espanyola, provocava que

el president d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, assegurés en unes polèmiques declaracions que ningú a Catalunya podia, després del que havia passat a Fresno, prestar suport als Jocs Olímpics de Madrid 2012. Com tot allò que surt de la boca dels dirigents d'ERC, l'assumppte es va magnificar. A Madrid van donar per fet que les afirmacions de Carod posaven en perill el projecte de la capital espanyola.

L'onada d'indignació popular va provocar que, per Internet, comencesin a córrer crides al boicot. El producte en què més es van fixar els promotors del boicot va ser el cava, atesa la proximitat de les festes nadalenques i el seu caràcter genuïnament català. El càstig als productes catalans va passar, però, desapercbut.

Un any després no passa el mateix, però està clar que aleshores es va posar la llavor. La presència del boicot